

**Indianer-Anna
fra Sopelimskroken
Del 3 – slutten**

Jeg er mer indianer enn norsk

Anna Strømsrud har et stort livsverk bak seg. Men 40 år i jungelen er ikke nok for denne hardt prøvede misjonæren som har pose på magen og tilbakevendende malariaanfall, i tillegg til både hjerteinfarkt og tre store

ryggoperasjoner bak seg. Anna har nemlig tenkt seg nedover til indianerne sine igjen. I mellomtiden hygger hun seg så godt hun kan med sine utstoppede jungeldyr i sin lille, røde hytte i Sopelimskroken på Løten i Hedmark.

–Jeg lengter ut igjen. Oi, oi, oi, som jeg lenges etter vennene mine i jungelen i Paraguay! De skriver at jeg må komme snart, slik at jeg kan bli begravet ved siden av den siste kirken jeg fikk bygd der nede. Det er også mitt ønske. De pleier å dø fort i min familie, skjønner du, så dette kan gå raskt for seg, konstaterer Anna Strømsrud nøkternt.

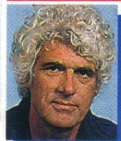
Og siden hun først er inne på kirkebygg, legger hun til: –Alt i alt har jeg bygd fem kirker i mitt liv, noen små, og andre ganske store og fine. Det er jeg ørlite grann stolt av.

Anna kaster seg på krykkene, og forsvinner inn mellom utstoppede maurgrevlinger og beltedy. En stund senere kommer hun tilbake med en bunke fotoalbum. Hun viser meg bilder av den siste kirken hun fikk reist, samt foto-

▲ **REDDET AV ANNA:** Tvillinger som Rafael og Rafaela er tradisjonelt blitt sett på som en forbannelse, fordi indianerne trodde at moren måtte ha vært sammen med to menn for å få to barn. Derfor ble gjerne det ene barnet, oftest jenta hvis det var en jente og

en gutt, satt ut i jungelen for å dø. Anna er overbevist om at det ville blitt også Rafaelas skjebne, om ikke arbeidet med å spre evangeliet hadde satt en stopper for denne forferdelige tradisjonen. (Foto: Privat)

HJEMMET-REPORTASJE

Tekst og foto:
Arild Mikkelsen